

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **L. G.**, narozený dne -, státní příslušnost -
adresa na území ČR -
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2018 č.j. CPR-8347-9/ČJ-2018-930310-V246

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16.7.2018 č.j. CPR-8347-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

9/ČJ-2018-930310-V246, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-342461-28/ČJ-2017-000022 ze dne 22.1.2018, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU. Žalobci bylo správní vyhoštění uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále zákon o pobytu cizinců), na dobu, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, v trvání jednoho roku. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území ČR byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 tohoto zákona.

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásadu proporcionality a právní jistoty. Poukázal, že na území ČR pobýval neoprávněně pouze jeden den a projevil snahu legalizovat si svůj pobyt, když podniknul veškeré možné kroky. Správní vyhoštění je tak uloženo v rozporu s ust. § 119a odst. 2, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž tak délka správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu. Žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí napadeného žalobou. Uvedl, že ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl proto zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
5. Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že se žalobce dne 21.9.2017 v 9.00 dostavil na pracoviště Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy se žádostí o vyřešení pobytové situace. Uvedl, že se na území zdržuje bez platného víza. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil přes polskou hranici dne 13.9.2017 na polské krátkodobé vízum typu C s platností 25.8.2017-15.10.2017 s délkou pobytu 7 dní. Na území ČR je neoprávněně od 20.9.2017. V cestovním dokladu má vylepenou výjezdovou doložku vydanou státem USB s platností do 28.6.2019. Ve věci neoprávněného pobytu žalobce bylo zahájeno správní řízení dne 22.9.2017 ve věci správního vyhoštění.
7. Se žalobcem byl pak sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení za účasti tlumočníka a žalobcova právního zástupce. Žalobce, jak z protokolu vyplývá, na otázky odmítl odpovídat. Žalobcův právní zástupce na základě toho pak uvedl, že k otázkám uvedeným v protokolu o výsledku účastníka správního řízení se ve lhůtě 15 dnů písemně vyjádří. V této lhůtě se žalobce nevyjádřil, proto mu byla prostřednictvím právního zástupce zaslána výzva, na niž žalobce nereagoval. Po seznámení s podklady pro vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rozhodnutí žalobce požádal o přerušení správního řízení ve věci správního vyhoštění, neboť má řádně podanou žádost o udělení víza za účelem strpění dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, do doby rozhodnutí o této jeho žádosti. Jako důvod uvedl situaci v Uzbekistánu, která ač se změnila, nezměnila se natolik, aby žalobcův návrat byl bez jakýchkoli rizik. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 2.1.2018 žádosti o přerušení řízení nevyhověl. Rozhodl pak dne 29.1.2018 o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo následně rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

8. Městský soud v Praze věc posoudil se závěrem, že žaloba důvodná není.
9. Žalobce nejprve namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Soud nesdílí žalobcův názor, neboť z rozhodnutí žalovaného i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal námitky uvedené v odvolání a závěry, k nimž dospěl, dostatečně odůvodnil. Právní názory jsou srozumitelné a logické.
10. Soud také poukazuje na to, že žalobce měl výhrady k jednotlivým závěrům učiněným v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a lze z toho dovodit, že rozhodnutí netrpí nedostatkem důvodů, jak mu je žalobcem vytýkáno. Soud proto neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou.
11. Žalobou je dále vytýkáno nedostatečné zjištění stavu věci. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že žaloba je v tomto formulována velice obecně a žalobce ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, kterými by odůvodnil, v čem spatřuje nedostatky zjištění provedeného správními orgány v tomto řízení. Přes obsáhlost podané žaloby je tato žaloba pouze obecná a obsahuje pouze citaci judikatury, aniž by bylo uvedeno, z jakých konkrétních důvodů považuje vypořádání odvolacích námitek za nedostatečné a mylné.
12. Žalobce v námitce nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí poukazoval na to, že pobýval na území ČR neoprávněně pouze dva dny. Rovněž zmínil, že se žalovaný také odchýlil od běžné praxe a doložil to na totožných případech vedených u žalovaného pod č.j. CPR-11801-2/ČJ-2017-930310-V240 ze dne 4.7.2017, č.j. CPR-12024-4/ČJ-2017-930310-V238 ze 14.6.2017 a ze dne 2.3.2017 č.j. CPR-29750-3/ČJ-2016-930310-V240.
13. Soud při posouzení této žalobní námítky vyšel z toho, že se správní orgán v odvolacím řízení již touto námitkou podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval a soud v jeho odůvodnění neshledal rozpor se zjištěnými skutečnostmi nebo se zákonem. Soud proto odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde na straně 6 - 10 správní orgán rozebíral skutečnosti, které se týkají uložení správního vyhoštění v případě žalobce.
14. Ve věci bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
15. Nesporné je, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu dne 20.09.2017-21.09.2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

16. Dalším podkladem pro posouzení možnosti uložení správního vyhoštění žalobci bylo závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra a v řízení o odvolání pak přezkumné stanovisko vydané ministrem vnitra. Z tohoto závazného stanoviska správní orgán zjistil, že žalobcovo vycestování je možné. Žalobce sám v žalobě nezmiňoval, že by skutečnosti uvedené v závazném stanovisku nebyly objektivně zjištěny.
17. Rozhodnutí, na která žalobce v žalobě odkazoval, se týkala posouzení správního vyhoštění rovněž do Uzbekistánu jako v případě žalobce a skutečnosti, které zde byly hodnoceny, svědčí o tom, že v těchto případech bylo rovněž vycházeno z toho, že vycestování cizinců do země původu je možné. Správní vyhoštění v případech, na které žalobce odkazoval, nebylo uloženo s ohledem na to, že uvedení cizinci pobývali na území ČR krátkodobě a bylo vycházeno z toho, že nechtěli vědomě porušovat zákony a vyhýbat se svými povinnostem. V případě žalobce však správní orgán vyhodnotil situaci s jiným závěrem. Soud v tomto hodnocení nespatřuje rozpor se zjištěnými skutečnostmi ani se zákonem. Je nesporné, že žalobce přicestoval na území ČR na základě víza s délkou pobytu 7 dnů s počtem vstupů 1. Žalobce dne 19.09.2017 podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, to jej však neopravňuje k pobytu na území ČR.
18. Žalovaný v odůvodnění odkázal na ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde jsou upraveny podmínky pro možnosti udělení víza za účelem strpění, které jsou dány tím, že cizinci ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou splněny podmínky podle § 179 odst. 5 zákona. V případě žalobce bylo zjištěno, že odbor azylové a migrační politiky dne 1.2.2018 žalobcovu žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu z důvodu nesplnění požadavků zamítl.
19. Žalovaný správní orgán konstatoval, že žalobce měl možnost požádat o prodloužení doby platnosti krátkodobého schengenského víza i doby platnosti pobytu na základě krátkodobého schengenského víza, to však neučinil. Před příjezdem na území ČR měl možnost požádat o udělení dlouhodobého víza nebo o povolení k pobytu při splnění zákonných podmínek, a to také neučinil. Správní orgán vyšel tedy z toho, že je vinou žalobce, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho předpokládaného pobytu. Soud sdílí názor žalovaného o tom, že nelze protiprávnost jednání zhojit podanou žádostí o vízum nad 90 dnů za účelem strpění v době platnosti schengenského víza.
20. Soud spolu se správním orgánem znovu zdůrazňuje, že uložení správního vyhoštění není trestem, ale opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Jedná se o preventivní opatření a rozhodnutím o uložení správního vyhoštění je vyjádřen zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Žalovaný také odkázal na vízový kodex, kde je uvedeno v článku 14 odst. 1 – „Při podání žádosti o udělení jednotného víza žadatel předloží a) doklady uvádějící účel cesty; b) doklady týkající se ubytování nebo důkaz dostatečných prostředků na ubytování; c) doklady, které prokazují, že žadatel má dostatečné prostředky jak na obživu na dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do země původu jeho bydliště nebo na průjezd do třetí země, ve které je zaručeno jeho přijetí, nebo že je schopen si tyto prostředky opatřit legálním způsobem, jak je uvedeno v článku 5 odst. 1 písm. c) a odst. 3 schengenského hraničního kodex; d) informace, které umožňují posoudit záměr žadatele opustit území členských států před skončením platnosti víza, o něž žádá.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

21. Správní orgán pak na základě toho konstatoval, že z jednání žalobce vyplývá jeho obcházení práva EU, neboť již po 6 dnech pobytu na území schengenského prostoru podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, z čehož lze usuzovat, že neměl záměr opustit území členských států před skončením platnosti víza a dal tím jasně najevo neúctu k právnímu řádu ČR a k právu EU.
22. Soud vyšel z toho, že správní orgán postupuje v každém případě individuálně, hodnotí každý případ podle skutečností, které se k němu vztahují a nelze proto odkazovat na jiná rozhodnutí, která se týkají jiných osob a jiných podmínek, za nichž pobývaly na území ČR nebo schengenského prostoru. Pokud jde o státní příslušníky Uzbekistánu, poukazuje soud na skutečnost, že správní orgány s ohledem na narůstající počet těchto osob, které přijíždějí do ČR na základě krátkodobého schengenského víza a poté, aniž by iniciovali žádost o prodloužení uděleného víza, setrvávají po platnosti krátkodobého víza na území a žádají o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, došly k závěru, že se jedná o účelové obcházení krátkodobých víz. Z toho důvodu proto byla změněna správní praxe. Soud v tomto postupu správního orgánu neshledal rozpor se zákonem. Je třeba v tomto případě také vycházet z toho, že se na uvedeného cizince, v tomto případě na žalobce, nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost vyplývá ze závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra a je podložena zjištěnými skutečnostmi o situaci v Uzbekistánu, kde došlo k podstatnému uvolnění poměrů.
23. Soud sdílí zcela názor žalovaného na situaci při posouzení této věci, neboť je nutno vyjít z toho, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. V případě žalobce po posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, kdy správní orgán dospěl k podloženému závěru, že správní vyhoštění v případě žalobce je zásahem přiměřeným, který i když představuje určitý zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, není zásahem nepřiměřeným.
24. K žalobní námitce, která směřovala k posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života, odkazuje soud na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán podrobně posouzením této otázky zabýval. Pokud správní orgán poukázal na to, že v případě žalobce nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by znemožňovala žalobcův návrat do jeho domovského státu, soud s ohledem na obsah správního spisu tento názor zcela sdílí. Žalobce neuvedl, že by mu něco bránilo v návratu do Uzbekistánu a neuvedl, ani že by měl na území ČR navázané společenské, kulturní nebo ekonomické vazby. Pokud jde o žalobní námitku směřující k posouzení přiměřenosti, poukazuje soud na to, že tato námitka je velice povrchní, odkazuje pouze na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále NSS). Soud poukazuje na to, že žalobce sám neuvedl žádné podrobnosti týkající se jeho osobního, rodinného života, jak na území ČR, tak v jeho vlasti. Pokud jde o posouzení přiměřenosti, postupoval správní orgán I. stupně i žalovaný v souladu s judikaturou NSS, na niž žalobce v žalobě odkazoval. Správní orgány posoudily povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, t.j. v případě žalobce pobytu bez oprávnění na území ČR, délku pobytu v hostitelském státě, dobu, která uplynula od porušení veřejného pořádku, rodinnou situaci cizince, jeho ekonomickou situaci, vazby na hostitelský stát včetně intenzity těchto vazeb, jeho imigrační historii, jeho zdravotní stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

25. Je nepochybné, že v případě žalobce nebyla prokázána žádná vazba, která by jej trvale k ČR vázala. Nebyla rovněž zjištěna žádná skutečnost, která by znemožňovala žalobcův návrat do Uzbekistánu. Soud poukazuje na to, že žalobce ani v podané žalobě nezmiňoval žádné skutečnosti, které by snad byly správním orgánem opomenuty při posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění.
26. Doba, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byla správními orgány v odůvodnění rozhodnutí zdůvodněna. Je nesporné, že v případě žalobce nebyl důvod nepřistoupit k uložení tohoto opatření, t.j. správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území bez oprávnění k pobytu a pokud tvrdil, že svou pobytovou situaci řešil, bylo toto řešení nepřiměřené jeho situaci a nesplňoval podmínky pro to, aby mu bylo vydáno jím žádané povolení za účelem strpění pobytu na území. Nevyužil jiné možnosti řešení prodloužení doby platnosti krátkodobého schengenského víza. Žalobce sám svým postupem tedy způsobil, že pobýval pak na území bez oprávnění k pobytu. Správní vyhoštění v tomto případě bylo možno uložit až na dobu tří roků. V případě žalobce bylo uloženo v trvání jednoho roku, což bylo shledáno soudem i správními orgány jako přiměřená doba k tomu, aby bylo zabráněno žalobcovu vstupu na území ČR nebo schengenského prostoru. Pokud žalobce po uplynutí této doby, po kterou nemůže vstoupit na území EU, bude mít zájem pobývat na tomto území do budoucna, je třeba, aby k tomu podnikl patřičné kroky a svůj pobyt si náležitě legalizoval. Bez těchto přiměřených kroků pak riskuje, že bude o jeho pobytu rozhodováno i tak, že mu bude uloženo správní vyhoštění. Soud v postupu správních orgánů neshledal nezákonnost vytýkanou žalobcem.
27. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 14. září 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.